

Paberki za posojilnice.

I.

Kedaj more in sme začeti poslovati novo-ustanovljena posojilnica?

Osem dni po preteku prvega občnega zbora, če je izvoljen upravni odbor in nadzornišvo, ter ni prijavljen noben ugovor. — Kaj, ni treba čakati na odlok trgovskega sodišča? zaradi registriranja? V obče, gotovo da; a če se ne čaka, ni kaznjivo. Posojilničarji pri Sv. Duhu na O. V. volili so v ustavnem zboru odbornike 12. marca in že 25. istega meseca je poslovala posojilnica, odlok za registracijo dospel je še le julija istega leta. To pa so storili zato, da dejansko prehitijo nasprotnike, ki so tudi nameravali ustanovitev posojilnice. Francoski bi imenovali to: *fait accompli*. In kje bi bili potem vsi naši lepi vspehi, ko bi ne ravnali tako! Deželni (kot nadzorovalni odbor) ni nasprotoval, marveč naravnost dovolil v to na podlagi postave z dne 9. apr. 1873. D. Z. št. 70. § 8. ki se glasi: »Dokler ni vpisano v trgovski register, društva kakor takega še ni. Ako se pa v imenu društva posluje, predno je vpisano, odgovorni so delujoči osebno in nerazdelno«.

Odločno zanikujem, da bi v obče svetoval tako postopanje, redno naj se čaka le na odlok trgovskega sodišča; a objavil sem ta slučaj, morebiti nanesejo kje razmere, da je dobro bilo ga izvedeti.

II.

Kolkovanje uradnih potrdil posojilniških o vplačanih obrestih in vrnjenih posojilih.

Posojilnice, ki posojujejo na menice, navadno nimajo knjižice za društvenike. Odrežek menice je pobotnica o vrnjenem posojilu. Zadruga z neomejenim poroštvom pa izdaja zadrugne knjižice s pravili, kjer se tudi uradno zapisuje vsakršno vplačevanje, zategadelj »se brez teh bukvic nič ne opravi«.

Zadružniki imajo pravico do pobotnice o vplačanih svotah in tu velja novo določilo postave z dne 11. febr. 1897. drž. zak. št. 57.: »gospodarskih zadrug in kmetijskih okrajnih posojilnic pobotnice o vplačanih obrestih in o celotno ali deloma vrnjenih posojilih, katere (pobotnice) se vpisujejo v zadrugne knjižice dolžnikov, so proste pristojbin (gebührenfrei)«. — Prej je bilo treba tudi v knjižicah kolkovati ta potrdila, če so bila polnomočna s pečatom, a ne priproste bilješke.

Naj posojilnice tedaj tudi v lastno varnost vsekakor vedno potrjujejo v knjižice uradno

(podpis načelnika, knjigovodje, enega odbornika) vsakršno vplačevanje. Ako bi pa kateri občinski zastop, krajni šolski svet itd. zahteval posebnega potrdila kot prilogo za svoj letni račun, naj se na to opozori, da velja za to zadržna knjižica, da se izogne kolkovnim pristojbinam. F. S. Šegula.

Politični ogled.

Hvaležna vlada. Ko so Čehi začeli odločno nastopati proti sedanji vladi, se Slovenci niso upali popolnoma postaviti ob njih stran, ampak so cincali med vlado in Čehi. Sedaj jim vlada izkazuje hvaležnost. Pred kratkim je bil imenovan višji pravdnikom za slovenske pokrajine trd Nemec, sedaj pa so prišla imenovanja Ekla, Bayerja in Sokola pri okrožnem sodišču v Celju. »Po njenih dejanjih bomo vlado sodili«, tako rekajo naši kratkovidni politiki ob nastopu vsake vlade, če tudi vidijo med ministri najhujše Nemce in najkosmatejše liberalce. Sedaj lahko sodijo Koerberjevo vlado po njenih dejanjih!

Slovenski odgovor. Nemški napadi na slovensko posest so postali v zadnjem času zopet gostejši in hujši. Povsod se nam vsiljujejo nemški ljudje in nemški jezik. Slovenci naj odgovarjajo na take dogodke z dejanji. Čim bolj se nam vsiljuje nemščina, tembolj častimo svoj materni jezik slovenski. Ne samo, da ne rabimo nikjer na slovenski zemlji nemščine, pustimo tudi ono otročjo dvojezičnost, ki jo opažamo tako pogosto med nami. Vsak pečat, vsak kuvert mora pri nekaterih imeti slovenski in nemški značaj! Tega ne dela noben drug narod razven mi Slovenci. Kakor da bi ne zaupali slovenščini, pristavimo ji povsodi še varuha. Pametni Slovenci, pustite dvojezičnost in pišite in govorite v sami slovenščini!

Grof Goluhovski je moral te dni k cesarju v Lsh. Politika tega grofa je v zadnjem času začela roditi slab sad. Avstrija je popolnoma izgubila vsak upliv na Srbijo, kar se je najjasneje pokazalo pri kraljevi poroki, ko je kralj napil samo ruskemu in francoskemu vladarju. Grof Goluhovski je tega sam kriv. Opiral se je vedno le na brezvestnega Milana ter bil nasprotnik prijateljstva med Rusijo in Srbijo.

Na Ogerskem se stranke pridno pripravljajo na nove volitve, ki bodo neki že to jesen, torej pred določenim časom. Katoliška stranka upa, da si bo pridobila novih poslaniških mest.

Pogreb italijanskega kralja je bil zadnji četrtek. Truplo njegovo so položili v

Pantheon v Rimu. Na potu v Pantheon so se dogodili strašni prizori. Ko se je sprevod malo ustavil, se je začel grozen vik in krik med množico. Ljudje so mislili, da je vrgel kdo kako bombo med spremstvo kralja. Ljudstvo je začelo begati, kakor brez uma, pretrgalo je vojaški kordon, hitelo v stranske ulice. Črnogorski knez Nikola, kateri je mislil, da se hoče izvršiti napad na kralja, je potegnil sabljo, to so storili tudi drugi okoli njega stoječi generali. Ko je kralj videl, da je ta strah brez povoda, je ukazal, naj se sprevod pomika dalje. Ali to ni bilo mogoče, ker so se tudi konji splasili in so jih vodeči topničarji komaj brz dali. Ljudstvo je konečno spregledalo, da je bil strah brez povoda, ter začelo kralja burno pozdravljati. Nekaj ljudi je bilo poteptanih, ranjenih je mnogo, posebno otrok in žensk. Avstrijskega cesarja je zastopal pri pogrebu nadvojvoda Rajner.

Italijanski kralj Viktor Emanuel je dne 11. avgusta pred senatno zbornico in pred izvoljenimi poslanci prisegel na ustavo, na kar so mu prisegli poslanci zvestobo. Dne 12. avgusta pa je imel prestolni govor. Obljubljal je, da bo vladal v duhu očetovem, torej v liberalnem duhu. Vendar se čuje, da je sedanji kralj precej naklonjen katoliški cerkvi, in da ni nemože, da se prej ali slej spravi s sv. Očetom. Drugi zopet pravijo, da se bo hujši nego oče, ker bo nanj uplivala kraljica Jelica, ki je sicer prestopila h katoliški cerkvi, vendar ji ni tako udana kot do sedanja kraljica Margarita.

Obravnava proti Bresciju se bode vršila pred milanskimi porotniki in bode končana v enem dnevu. Brescija bo zagovarjal neki toskanski advokat, seveda ne iz lastnega nagiba, ampak imenovan od sodišča.

Rusko zunanjo politiko bo vodil po smrti grofa Muravieva njegov najzvestejši pomočnik grof Lamsdorf. Te dni je bil imenovan stalnim upraviteljem in voditeljem zunanjega ministerstva v Pragi. Grof Lamsdorf je neki bolj naklonjen krogom, ki se tudi nobene vojske ne bojijo, dočim je bil grof Muraviev za mir.

Angleški neuspehi v Južni Afriki so koncem desetega meseca te nesrečne vojske skoro bolj pogostni, kakor tedaj, ko so Buri razpolagali še z znatno, dobro organizovano armado. Blizu 220.000 mož broječa angleška armada se takorekoč kar trese pred le nekaj tisoči burskih bojnikov. Vzrokov za ta neprijetni angleški položaj je več, jeden prvih pa izredno slabo oskrbovanje angleških vojakov. V minulih dneh so imeli Angleži zopet nekaj takih neuspehov. Angleška posadka v Elandsriveru se je morala po deset-

Listek.

Dominik Colnik,

rodoljub in veleposestnik v Slov. goricah.

Največi modroslovec starega veka Aristotel vprašan, kaj da je človek, odgovori: »Človek je vzgled slabosti, plen časa, igrača sreče, podoba nestanovitnosti, tehtnica zavisti in nesreče; ostalo pa sluz in žolč«. Res, trpek in oster nauk. Pa življenje in delovanje nekaterih ljudi je res pristna zagonetka... igrača sreče, izgled slabosti... Velja to tudi o Dominiku Colniku, »kralju Slov. gor.«, svoje dni izglednemu kmetovalcu in buditelju Slovencev v gorenjem delu »malega Stajarja«.

Rodil se je Dominik 3. avgusta 1830. l. pri »sv. Treh kraljih« podružnici starodavne župnije sv. Benedikta. Hišo so po domače imenovali »pri Cvilaku«. Roditelji so mu bili Matija Colnik in Katarina roj. Welzl. Bil je edini sin precej premožnih starišev. Nakupili so si ti pozneje veliko kmetijo in mlin v Ščavniški dolini, kar je bilo povod, da je Dominik ljudsko šolo obiskoval v bližnjih Apačah, župniji večinoma ležeči uže na pomenčenih tleh. Odraslega ljudski šoli pošljejo skrbni roditelji Dominika v Maribor na gim-

nazijo, kjer je dovršil četiri latinske šole. — Edini sin imovitih kmečkih ljudi, je bil Colnik itak odločen za gospodarstvo; imel je pa tudi za to veselje, sosebno za živinorejo in sadjarstvo. Da bi se v tej stroki docela dobro izuril, ga pošlje oče v Ljubljano. V bližnji dotiki z dr. Jan. Bleiweisom, takratnim tajnikom v c. kr. kmetijski družbi in urednikom »Novice« se je navzel Dominik tistega milega, mirnega vedenja, ki ga je odlikovalo in prikupilo vsem, ki so ga poznali.

Po smrti svakovi pridobi oče Matija Colnik veliko posestvo tik ostankov nekdanjega »Drvanjskega gradu« (Gut Triebein), ter se preseli s svojo obitelji v rodovito Drvanjsko dolino, oddaljeno do 3 klm. od župne cerkve sv. Benedikta.

Stari Colnik je gospodaril modro in varčno. Leta so bila za gospodarstvo ugodna; umrje 9. julija 1856; udarila ga je kap. Zapustil je lepo posestvo v najboljšem stanju, kleti polne vina, žitnice zrnja. Vsled tega nepričakovane dogodka je bil Dominik primoran gospodarstvo prevzeti. Poroči se z bogato nevesto Ano rojeno Faneli-novo, doma iz sv. lenartske župnije. Ta mu prinese v hišo skrbne roke, blago srce, zraven tega pa še 24 tisoč gld. dote; po teh ugodnih slučajih je postal naš Dominik najpremožnejši po-

sestnik v sv. benedički župniji. Imenovali so ga sploh »kralja Slov. goric«.

»Kmetijska družba« v Ljubljani izvoli Dominika, da je vodil govedo iz kranjskega v parisko razstavo l. 1858. To ugodno priloznost je porabil Colnik vestno v svojo izobrazbo v kmetijski stroki. Na lastne oči se je prepričal o lepoti, blagostanju francoske dežele, kar mu je dobro služilo pri gospodarstvu. Od tamkaj si je prinesel sliko, po kateri je leta 1864 sezidal lep gradič v sredini svojega posestva za 18 tisoč gld. Hlevi jako prilično postavljeni, so stali okroglih pet tisočakov. »Novice« leta 1861 stran 363 pohvalno omenijo te stavbe. Druga za veliko gospodarstvo potrebna poslopja, viničarije, kozolci itd. so požrle 12 tisočakov.

Kljub velikemu premoženju Colnikovemu pa so te stavbe bile vendar predrage. Od leta 1870 so nastopili za gospodarje kmetovalce trdi časi. Hud udarec zadene Colnika, ko so viničarjevi otroci ogenj zatrosili; igrali so se z žvepljenkami na hlevu; strašen požar mu vpepeli hleve; tudi otroka sta pri tej nesreči zgorela. Colnik pa je bil oškodovan za 8000 gld.

Bridkejša nesreča se zadene Colnika, ko mu umrje žena Ana 28. septembra 1877, s katero je zgubil največjo podporo pri tako obširnem gospodarstvu. Tem udarcem naš

dnevem brezuspešnem odporu udati na milost in nemilost. Koliko je bilo teh mož, Roberts ne pove, ker še sploh noče naravnost povedati, da se je nesreča res pripetila. Mož se le boji, da je tako; njegova »bojazen« se je pa še vselej uresničila. Veliko preglavic povzroča Robertsu preskrbljevanje Pretorije z živežem, ker mu Buri vedno napadajo vlake. Poleg tega so opazili osem milj severno 500 Burov z dvema topovoma, ki so na potu proti mestu. Roberts se pa tudi boji, da bodo tudi Buri v Pretoriji podpirali prodirajoče čete. Kdaj bo pač Roberts popolno ukrotil živahno bursko gibanje?

Vojska na Kitajskem. Prodiranje mejnarodnih čet dobro napreduje, in ako pojde tako dalje, bodo Evropejci koncem prihodnjega tedna že pred pekinškimi vrati. V dveh dneh so čete dospele do Yantsuna in s tem premerile že četrtno pota do Pekina. Kajpada morajo biti pripravljene še na mnoge in odločne odpore od strani Kitajcev, kar je pokazala ravno vroča bitka za Yangtsun, in skupna zrada bo dospela na svoj cilj precej oslabela, ako bodo Kitajci vstrajali pri dosednji odločnosti. — Osvojitev poslednje omenjenega kraja je za evropsko vojsko velike važnosti, ker imajo s tem v rokah važno železniško, vodno in cestno zvezo. — Svojeodobno mrtvim proglašeni Li-Hung-Čang bo sedaj jel posredovati mej vlado in velesilami. Dotično pooblastilo je baje že prejel. Njegov trud bo za sedaj popolno brezuspešen, ker velesile ne odnehajo, dokler v Pekinu ne dobe zahtevanega zadoščenja. Vrhovnim poveljnikom mejnarodnih čet je imenovan nemški grof Waldersee.

Dopisi.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Sodišče in davkarija.) Slišimo, da iščejo za sodišče v Gornji Radgoni pripravnega prostora, na kojem hočejo sezidati poslopje za sodišče in davkarijo. Mnogo modrih svetov se sliši v tem oziru. Radgončani bi seveda radi, da pridejo uradi v mesto. In ker meščanski upliv ni majhen, ne bilo bi niti tako čudno, ako se ugotovi njih želja. Toda temu moramo mi v okraju najodločneje ugovarjati. Mi ne bomo hodili v mesto, v drug politični okraj, posebno pa še ne v tako nemško gnezdo, kakor je Radgona. Najbolj pametno bi bilo, ako se premesti sodišče in davkarski urad k Sv. Juriju ob Ščavnici. Tamkaj je prostora dovolj, da se postavi novo poslopje. Mi Jurjevčani imamo pravico zahtevati urade pri nas, kajti Jurjevčani in Ščavničarji smo najmoč-

Dominik ni bil kos; bil je primoran iskati denarne podpore in po nesreči pade v odesrške kremplje. Nasledki te nesrečne odločitve so se kmalu prikazali. Uže leta 1878. je prejel tako imovita kmetija tako tičala v dolgovih, da mu je bilo vse po gospodski prodano in slednjič je dobil isto v roke nek zagrozen Nemec iz Gradca. Res tužna nam majka! Na teh prostorih so se glasile od stotine in stotine rodoljubov — bil je naš Dominik nad vse gostoljuben — glasile so se iz prekrasnega stanovanja po prijazni dolini čestokrat slovenske pesmi, budilni rodoljubni glasovi na daleko in široko, in sedaj se je šopiril tam tujec, ki je smešil vse, kar je bilo in slovenskega. To veliko posestvo je od leta 1898. zopet v slovenskih rokah.

Dominik Čolnik je najel stanovanje, je zdravil živino ter se tako preživel. Rodnega kraja ni hotel zapustiti v kljub bridki usodi.

Dne 27. decembra 1893. se je vrnil po noči iz družbe znancev. Preden stopi v svojo sobo, pade v globoko klet, ktere duri so bile odprte, česar pa v temni noči ni zapazil, ter se ubije. Drugi dan so našli mrtvega v kleti. Najverjetnejše je, da mu je nek sovražnik kletne duri odprl, prek katerih je moral iti v svojo sobo. To pa sklepamo iz tega, ker v tisti kleti Dominik nič ni imel opraviti;

neji davkoplačevalci; naš okraj pa je tudi bolj obljuden nego okraj na ono stran Volfovega brega. Tista kopica ljudij, ki prebiva okoli Radgone, se bo že pripeljala k nam. Podnebje je pri nas tudi zdravo, stanovanj za uradnike je dovolj, in vse drugo bo se s časom že našlo in dalo. Upamo torej, da se ugotovi naši želji.

Pišee. (Ni bilo hude toče.) V številki 31. »Slov. Gospodarja« je nekdo poročal, da je 30. malega srpana po vsem breskem okraju toča uničila vse pridelke, posebno pa vinograde; toda, hvala Bogu, ni celo tako resnica. Padala je toča med dežjem, a čisto mirno, brez viharja in redko; bila je mehka in drobna, padala je kakih 3 do 6 minut, povzročila ni velike škode. Bog nas varuj še znanprej hudega vremena, potem bo v jeseni vesela trgateg. Pač pa so si nekateri tukajšnji vinogradniki napravili točo v svojih vinogradih in to s tem, da niso škropili, meneč, da ni potrebno več škropiti. Nekateri niso čisto nič škropili, nekateri pa prepozno; tistim je uničila strupena rosa skoro vse, grozdje je čisto velo in drobno, najbrž ne bo dozorelo. Sedaj je jasno dokazano tukaj pri nas, da kdor ne misli škropiti, naj tudi vinograda ne dela, ker brez škropljenja ne bo vinska trta celo nič rodila.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Sedemdesetletnica cesarjeva. Predno izide prihodnja številka našega lista, stopil bo naš presviti vladar Franc Jožef I. v sedemdeseto leto svoje starosti. Že sedaj se delajo vsepovsodi obširne priprave, da se dne 18. avgusta slovesno proslavi ta velevažni dogodek. Mi pa že danes donášamo vladarju naše ljubljene Avstrije svoje najudanejšje čestitke ter kličemo: Bog ohrani, Bog obvari, nam cesarja, Avstrijo!

Našega mil. kneza in škofa je obiskal v ponedeljek tržaški škof, mgn. Andrej Šterk, ki se je delj časa mudil v Rogaški Slatini.

Poročil se je 13. t. m. pri Sv. Janžu na dravskem polju gospod dr. Franc Peitler, sodnijski pristav v Kozjem z gospico Marico Hren-ovo, hčerko tamošnjega nadučitelja. Čestitamo!

Osebna vest. Gosp. dr. Fran Jankovič, zdravnik v Konjicah je imenovan okrajnim zdravnikom v Kozjem.

V »Domovini« št. 63. beremo sledeče:

bila je prazna. A sodnijska preiskava ni mogla ničesar dognati. Vsled skrivnostne smrti je bil 10. januarja 1894 njegov grob odkopan, njegovo truplo sodnijsko razteleseno in preiskano; truplo je bilo tako, kakor ravno pokopanega; pa dokazati se nič ni moglo o načinu njegove smrti.

L. 1896. so mu prijatelji in znanci postavili kamenit spominek z napisom:

Dominik Čolnik, bivši veleposestnik, živinozdravnik in domoljub na Drvanji; * 3. avgusta 1830. † 27. decembra 1883. Naj mu sveti večna luč!

Blagonosno je uplival Čolnik — čeravno v tej stroki za se nesrečen — v gospodarstem oziru na okolico kot navdušen rodoljub za narodno probujo, daleč na okoli.

(Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Poročilo vojakovo. Vojak je moral prvič v boj. Oče in mati sta bila v skrbeh za njegovo življenje. Nekega dne jim pošlje novinec to-le pismo: »Ljubi oče in ljuba mati! Ne skrbite preveč za mene; jaz sem, hvala Bogu, zdrav in vesel, in naši častniki pravijo, da sovražnika ne dobimo še tako skoro. Ako bi pa bila volja božja, da bi moral umreti v boji, poročim vam to, kakor hitro

»Štajarc, giftna krola« in »Pettauer Zeitung« se hvalita, da imata med naročniki tudi ptujskega prošta č. g. Fleka. Ker to ni mogoče, da bi slovenski in še tako odlični duhoven podpiral lista, ki ravno tako napadata vero in cerkev, kakor narodnost, prosimo pojasnila, da zavrremo grde laži teh listov. Tako »Domovina!« — Enakega pojasnila bi prosil »Slov. Gospod.« iz ravno zgoraj navedenega uzroka.

V trajen Slomšekov spomin se je ustanovila na Ponikvi ljudska knjižnica in pa Slomškova ustanova za revne dijake.

Rogačko Slatino je zapustil Josip J. Strossmajer, škof djakovski in sremski. Pred odhodom so se mu poklonili še Slovenci in Hrvati. Sinček ljubljanskega meščana gosp. Druškoviča mu je poklonil ob tej priliki šopek ter mu zaklical v imenu Slovencev: »Srečno potuj in zopet se nam vrati!« Strossmajer bo slavil dne 8. sept. petdesetletnico svojega škofovanja. Hrvati bodo ta dan prirejali posebne slavnosti v znak hvaležnosti napram velikemu jugoslovanskemu škofu.

»Preljubo veselje, o j kje si doma?« Povej kje stanuješ, moj ljubček srca! No, za nedeljo dne 26. t. m. si ga je najela slovenjebistriška Čitalnica za celi dan in še pozno v noč. Tu se bo govorilo in pelo, popolna harmonizacija celjske narodne godbe bo med posameznimi točkami zibala srca naša v sladkih sanjah, tamburaši nas bodo navduševali k ljubezni za narod in domovino, »krojač Fips« bo skrbel za smeh, Novak pa za naše telesne potrebe, saj konjiči so že priskrbeljali ter pripeljali visokocenjenega, občečislana starega pohorjanca, ki je prelepo rumen, kot čisto zlato. Zato pa odbor Slovence vabi, če se Vam pit' ne gabi, le prid'ite v goste k nam, bomo dobre volje tam, saj najlepši to bo dan, za pohorjansko stran. Sicer ne bomo samo ene zapeli, vendar bomo prav veseli, kajti prijatelje bomo vabili, pa tudi sami ga bomo pili. Tam zadi za hišo pa že šotor stoji, je z venci obložen, da komaj drži; če solnce bo vroče, bo senco nam dal, če dež bo namakal, pod streho nas zbral. Zato pa kdorkoli leze ino gre, naj pride sam in še koga s seboj privede!

Smodnik je raztrgal ženo posestnika Polca v Spielfeldu, ko je šla z lučjo v klet, kjer je bil shranjen smodnik. Z lučjo je žena prišla preblizu sodu smodnika in se je užgal. Klet se je podrla in kamenje je zagreblo razmesarjeno nesrečnico.

Izlet na Menino priredita skupno kamniška in savinjska podružnica »Slov. planinskega društva« v nedeljo, dne 19. t. m. Odhod

mi bo mogoče, da boste za gotovo vedeli, ali sem živ ali mrtev.»

Kaj je bolje? Ko pride vojak prvič v bitko, pade kar na tla, kakor bi bil močno ranjen. Ko zdravnik ne najde niti najmanjše rane, tedaj ga močno ošteje. »Oj, gospod doktor«, reče vojak, »ali ni bolje, da se vi zastonj jezite, nego da bi bil jaz ranjen?«

Pozabljivosti slabi nasledki. Ko izgubi Tirolec v bitki pri Kustoci obe nogi, reče mirno: »Prav se mi godi! Kolikokrat sem ljubemu Bogu priporočal dušo in telo, a teh prebitih nog sem vselej pozabil!«

Narobe šestka. Židovski oderuh je jemal od kristjana devet odstotkov obrestij. Stvar pride pred sodišče, in sodnik reče židu: »Znano vam je, da dovoljuje postava največ šest odstotkov. Kako se nekoč za tako odesrštvo opravičite pred Bogom?« — »Dovolite, gospod sodnik«, reče žid, »če gleda Bog iz nebes, vidi devetko vedno za šestko!«

Spekulacija. Gnali so tri žide iz mesta, da bi jih obesili. Ko pridejo k vešalom ter že vsem trem smrtni znoj rosi čelo, prinese kraljev odposlanec pomilostitev za jednega teh treh židov. Oni, kateremu je došla ta sreča, ostane mirno ob vešalih. Na vprašanje, zakaj ne gre domov, odgovori: »Čakam, da obesijo ona dva; morda kupim njiju obleko«